

Cal que ens impliquem

La unió amb Espanya no només és una rèmor, sinó que ens porta a la ruïna.

**Escriu el
Dr. Moisès Broggi**

El Dr. Broggi, candidat núm. 1 al Senat espanyol, amb Alfred Bosch, candidat núm. 1 al Congrés i Ramona Vergés, candidata núm. 3 al Congrés, el dia de la presentació de la coalició.

La relació de Catalunya i Espanya segueix essent la mateixa que quan han imperat absolutismes a Espanya, amb diferent aspecte: espoliar-nos, no deixar-nos desenvolupar com seria el nostre destí, el destí natural de qualsevol poble. I, si continuem així, ens anirem empobrint i fins i tot es pot acabar Catalunya amb una certa pressa.

La unió amb Espanya no només és una rèmor, sinó que ens porta a la ruïna. Quan em va venir a veure el bon amic Alfred Bosch per demanar-me de formar part

de la candidatura pel Senat vaig acceptar perquè sempre he estat interessat per la política i perquè la situació actual és especialment delicada a causa dels problemes greus que tenim actualment. La sentència del Tribunal Constitucional de l'any passat va ser una condemna a l'extinció institucional del nostre poble.

I vaig creure que jo podia fer alguna cosa per a unir tots els independentistes que estan escampats i que no aconsegueixen aglutinar-se per aconseguir el gran objectiu. I ho vaig fer per defensar

la meua nació, per traslladar a les institucions l'anhel de llibertat, majoritari a la societat catalana, com han demostrat les consultes per l'autodeterminació, que, a més, han ajudat a augmentar el coneixement sobre el conflicte dins i fora de Catalunya.

El país ens necessita a tots els que vulguem ser lliures.

Cal que tots els que estimem el país ens impliquem en la resolució d'aquesta dominació d'Espanya.

I jo ho he fet.

Dr. Moisès Broggi

Aquest número de *La Veu* que arribarà a les vostres mans dies abans de la celebració de les eleccions al Congrés i Senat espanyols, hem cregut oportú dedicar-lo en la seva totalitat a aquestes eleccions. En aquest sentit, hem volgut donar veu als candidats de Reagrupament que van a les llistes de la coalició ERC-Reagrupament-Catalunya Sí i, per tant, veureu que no hi ha les seccions habituals que han estat substituïdes pels escrits dels

reagrupats que concorren a aquestes eleccions. Pel Congrés a Barcelona, hi tenim: Ramona Vergés (núm. 3), Victòria Valls (núm. 10), Albert Aragonès (núm. 16), Boi Fuster (núm. 21), Rosa Escalé (núm. 25) i Imma Prat (núm. 30). Per Girona, Rosa Cruz (núm. 2) i Santi Bosch (núm. 6). Per Lleida, Maria Roca (núm. 4) i per Tarragona, Jordi Gomis (núm. 3). Pel Senat, a BCN, Dr. Moisès Broggi (núm. 1) i, per Tarragona, Felip Garcia (núm. 3).

Una justícia que no ens entén

En ple segle XXI, els catalans no tan sols tenim una justícia lenta, allunyada del ciutadà, sinó que sovint tenim una justícia que no ens entén.

Tenim una administració de justícia del segle passat. No tan sols tenim vigents encara avui dia lleis del segle passat, sinó que l'Administració de justícia que patim els catalans, dependent de l'Estat Espanyol, atès que la Generalitat no té competències en justícia, és anacrònica gairebé en tot. Es deroguen lleis i se'n fan de noves; legislar es legisla, sovint inclús massa i a cop de notícia, però no es dota l'Administració dels mitjans adients, tecnològics i humans, que haurien d'acompanyar les lleis que entren en vigor.

Es fan lleis per protegir les víctimes de la violència de gènere, però manquen recursos per tenir més Punts de Trobada, cases d'acollida o per assignar una retribució digna als advocats adscrits al torn d'ofici que les defensen i representen als Tribunals; professionals que perceben una irrisòria i ridícula compensació per vetllar pels seus interessos, fent una tasca en molts casos que excedeix la jurídic, amb un acompanyament integral. En matèria de família i en el cas dels gironins, a títol d'exemple, ens trobem amb un únic Servei Tècnic de Punt de Trobada per a tota la província de Girona, espai per recuperar relacions paternofiliales, de trobada pares-fills en casos conflictius, servei que no cal dir es troba en una situació d'absolut col·lapse.

No tan sols manquen mitjans per fer allò que les lleis aprovades pel Parlament diuen que cal fer, sinó que als jutjats hi veiem piles de papers, d'expedients, causes, procediments, paper i més paper; els canvis constants de Jutges i funcionaris no beneficien en res el funcionament dels jutjats, però també és la manca d'implantació de noves tecnologies la que hi contribueix en gran mesura. Tot plegat, una simple qüestió econòmica: manca de pressupost, situació que estic plenament convençuda que no es produiria si Catalunya, en tant que Estat propi, en tingués les plenes competències i poguéssim gestionar els nostres propis

Rosa Cruz i Puig

Núm. 2 de la llista per Girona de la coalició ERC-Rcat-Catalunya Sí

impostos, podent injectar diners en aquesta Administració, la gran abandonada, tan mancada d'avenços a tots nivells. Amb un Estat propi podríem dir que la nostra Administració de Justícia és vertaderament del segle XXI.

Els problemes de l'Administració de Justícia no s'acaben amb la manca de recursos econòmics, de personal, falta de jutges, de fiscals, de mitjans tècnics, que ja de per si són molts i greus, sinó que hi ha altres problemes que també contribueixen a generar gran preocupació. En ple segle XXI, els catalans no tan sols tenim una justícia lenta, allunyada del ciutadà, que acaba en la majoria dels casos amb una percepció negativa de la justícia, sinó que sovint tenim una justícia que no ens entén. Amb això faig referència als jutges, secretaris judicials, fiscals, que no parlen català ni l'entenen, i potser ni tan sols, en alguns casos, ho volen fer. Jutges que fa vint anys que exerceixen aquí i segueixen redactant les sentències en castellà i celebrant judicis en llengua castellana. Jutges que, en començar la vista, et demanen si pots expressar-te en llengua castellana, situació que de ben segur no serà un problema per a l'advocat, però potser sí

per a alguna de les parts o dels testimonis. Fa unes setmanes vaig viure un cas en un jutjat de primera instància de la Bisbal d'Empordà. La jutgessa no entenia el català, però el problema era que els testimonis volien parlar en català, no per fer la guitza a sa senyoria, sinó perquè és la seva llengua, s'expressen i parlen molt millor en català, i considerant precisament que el que havien de fer era parlar davant d'un jutge, quelcom molt rellevant i seriós per a ells, requeria que es poguessin fer entendre el millor possible i explicar amb la màxima precisió i claredat allò que havien vingut a dir, que per això havien estat citats. Quan em fou notificada la sentència, obviaré comentar-ne el resultat, vaig entendre que aquella senyora no havia entès res de res, i em vaig adonar que, en conseqüència, tampoc devia haver entès la demanda plantejada. Jo no la vaig traduir i dubto que algú ho fes: per això tant el client com jo tenim la percepció que no va comprendre massa res del que allà es va parlar.

Els catalans hem de poder adreçar-nos a l'Administració de Justícia en la nostra llengua, rebre les resolucions que posen fi als nostres conflictes, en català. Em consta que el Col·legi d'Advocats de Girona treballa per resoldre les incidències en aquest àmbit, en el partit judicial que en depèn, intervenint en tota la qüestió de les traduccions de les sentències, però penso que els problemes vénen de més amunt: cal exigir un nivell de català oral i escrit òptim als membres de la judicatura, de les institucions integrants del poder judicial, així com a la totalitat de funcionaris dependents de l'Administració de Justícia.

Si esdeveníssim Estat, no caldrien aquestes reflexions, però, de moment i fins que no ho assolim, cal lluitar de valent per tal que el dret a la tutela judicial efectiva deixi almenys de tenir una de les moltes barreres que malauradament té encara avui dia: la del català, la nostra llengua.

El petit és bonic

Una de les coses que més m'ha agradat del candidat de la coalició ERC-Rcat-Catalunya Sí, Alfred Bosch, és allò de "small is beautiful", un concepte que va encunyar E.F. Schumacher.

Alfred Bosch, el nostre candidat independentista en aquesta campanya electoral a les Corts espanyoles, ha dit coses de molt de gruix, veritats incontestables, paraules que no s'endurà el vent precisament, sinó que serviran per airejar un parlament arnat i amb olor de resclosit, perquè la causa de la llibertat de Catalunya se senti arreu, a Madrid i al món.

Tanmateix, una de les coses que més m'ha agradat del que ha anat dient el candidat de la coalició d'ERC-RCAT-CAT SÍ, és allò de "small is beautiful", un concepte que va encunyar el gran economista britànic E. F. Schumacher, un dels pares de la moderna economia i de l'ecologia política. Sovint s'utilitza per defensar petites i apropiades tecnologies que capaciten més les persones,

Victòria Valls

Núm. 10 de la llista per Barcelona de la coalició ERC-Rcat-Catalunya Sí

en contrast amb frases com ara "com més gran millor".

"El petit és bonic" ve a tomb en relació amb el poder local, el dels municipis, on

la democràcia i tots els seus mecanismes haurien de ser a l'ordre del dia en la vida quotidiana de les persones. En un barri com el de Gràcia, d'una ciutat tan gran com és Barcelona, capital de la nació, hi trobo a faltar que aquests mecanismes de què es dota la democràcia funcionin al cent per cent. I crec que els independentistes que volem regeneració democràtica i justícia social hem de ser-ne molt conscients i maldar perquè les decisions que es prenen, molts cops d'esquena a la ciutadania, siguin al més conegudes possible de manera que, informats i formats, els nostres conciutadans puguin prendre les decisions més correctes pel que fa a la vida del barri i, més enllà, del poble, de la nació i, encara ara, de l'Estat que ens oprimeix.

Poder fer el país que vulguem

Ens cal canviar aquesta situació de decadència per no desaparèixer com a nació, ens cal canviar per viure millor. Per això només ens cal perdre la por.

Vivim un temps fascinant perquè fascinant és la possibilitat que tenim de canviar el curs de la història. Analitzar el que tenim és trist, un 20% d'aturats, un 20% de pobres, 20.000 milions a l'any d'espòli fiscal, malbaratament de diners públics; en definitiva, un país en fallida econòmica. Tenim també una fugida de talent. I tenim el pitjor dels mals, la colonització mental.

Ens cal canviar aquesta situació de decadència per no desaparèixer com a nació, ens cal canviar per viure millor.

Podem fer el país que vulguem, regulat amb lleis democràtiques, políticament capdavanter, innovador, econòmicament fort, socialment just. Per això només ens cal perdre la por. Tenim la por enganxada a la pell, integrada al genoma des de fa 300

Ramona Vergés

Núm. 3 de la llista per Barcelona de la coalició ERC-Rcat-Catalunya Sí

anys. Podem canviar la por per un projecte de país. Ens convidem a imaginar-nos com farem el nou Estat.

Jo m'imagino la sanitat que vull. Pública, amb el servei a la salut garantit per a tothom. Amb excel·lència en assistència, docència i recerca. Sostenible.

Som un dels països europeus amb menys inversió per càpita per finançar la sanitat, però la sostenibilitat és l'excusa de les retallades del govern autonòmic. Es tanquen plantes d'hospitals, es retallen salaris, mentre es cobren per sota de cost serveis prestats, o no disminueixen de manera significativa càrrecs intermedis.

La gestió ha de ser eficient, amb total transparència de les inversions fetes amb recursos públics. Només quan els recursos s'optimitzin es pot parlar d'altres sistemes de finançament. Mentrestant seria bo per a la nostra salut que retallessim el forrellat que tanca el nostre pensament.

Benvolguts

Si les persones que van votar a favor de la independència votessin un partit independentista, l'únic que concorre és la coalició ERC-Rcat-Cat Sí, podríem treure 13 diputats independentistes.

En aquestes properes eleccions al Congrés d'Espanya, la Junta Nacional de Reagrupament m'ha escollit per ser candidat. Vaig amb el número setze per Barcelona. És un número, o una posició que, tal com estan les coses i tal com és aquest país, serà molt difícil poder estar a Madrid. Durant les consultes que es varen fer per tot el país preguntant si es votaria a favor de la independència, 811.447 persones vàrem votar que sí, que votaríem a favor de la Independència de Catalunya. A les últimes eleccions al Congrés espanyol del 9 de març de 2008, ERC va obtenir 298.139 vots, amb tres diputats, i CiU 779.425, que li van donar deu diputats. Si aquestes persones que van votar a favor de la independència votessin totes un partit

Albert Aragonès

Núm. 16 de la llista per Barcelona de la coalició ERC-Rcat-Catalunya Sí

independentista, l'únic que concorre a les eleccions és la coalició d'ERC i Reagrupament, podríem treure uns 13 diputats independentistes al Congrés

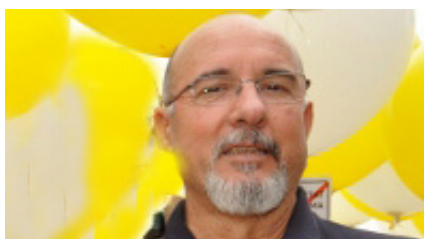
espanyol. Però el nostre país és tan estrany que molta gent, malauradament, votarà a en Duran i Lleida, que és de tot menys independentista. Votaran un home que va prohibir que la gent del seu partit votés el 10 d'abril a Barcelona, encara que tant n'Antoni Castellà, actual secretari d'universitats, com la "psicòloga" vicepresidenta Joana Ortega, ho varen fer. Personalment crec que no assolirem mai la llibertat del nostre país fins que tota aquesta gent, a la qual el nostre president Joan Carretero qualifica encertadament d'idiota, no es tracti la seva idiotesa, perquè, realment, se n'ha de ser per votar algú que va en contra dels teus desitjos i de les teves idees. Ens toca fer molta pedagogia i difondre aquestes conclusions per fer obrir els ulls al País!

Si ho fem democràticament ningú té dret a prohibir-ho

Som un poble madur, hem après les lliçons de la història, hem après a ser solidaris, a ser oberts amb tothom, a ser perseverants però, sobretot hem après a fer-ho democràticament.

Volem la independència de Catalunya i la volem ara; volem decidir com ens gastem els nostres diners, volem decidir quin servei és prioritari, volem construir una societat millor que la que tenim ara, la volem culta i amb consciència i la volem solidària i justa. Aquesta és la nostra ambició. I com ho volem fer? Ho volem fer amb el suport i el convenciment de la raó, amb el convenciment que tenim tot el dret universal per decidir on i amb qui volem estar però, sobretot, amb la raó com a senyera: les Lleis internacionals ens acompanyen, la Declaració Universal dels Drets Humans també.

Som un poble madur, hem après les lliçons de la història, hem après a ser solidaris, a ser oberts amb tothom, a

Boi Fuster

Núm. 21 de la llista per Barcelona de la coalició ERC-Rcat-Catalunya Sí

ser perseverants i defensar la nostra llengua i la nostra pàtria però, sobretot, hem après a fer-ho democràticament

i pacíficament, i ho hem fet sense mitjans, sense Estat, això sí, amb tot el coratge que dona estar convençuts de ser els portadors de la raó.

Ja no tenim por: Europa i l'OTAN ens aixopluguen; ells són els avaladors dels processos democràtics, la creació dels nous estats europeus ho avalen. Ara l'Estat espanyol ja no té cap justificació per prohibir fer referèndums d'autodeterminació; el darrer bastió de violència s'ha acabat.

Catalunya Sí en vol ser l'eina. Ara és l'única opció independentista i per sumar l'hem de convertir, a partir d'ara, en una tasca més del full de ruta per assolir la independència. Aquest 20 de Novembre fem el primer pas; el següent, el Parlament de Catalunya.

Anem a Madrid

De cara a les properes eleccions generals a "las Cortes" espanyoles; davant les crítiques a la candidatura per a participar en els òrgans de representació d'Espanya, sorgides des de determinades posicions d'independentisme polític irreductible i d'alguns moviments socials que naveguen per la xarxa, convé reflexionar sobre el que representa la proposta política de creació d'una República Catalana Independent, en el marc d'una lluita ferma i democràtica contra el que és considerat, també pels crítics, com el nostre adversari, contra l'Estat Espanyol.

Em referiré principalment a la candidatura al Senat, cambra a la qual sóc candidat per la demarcació de Tarragona, tot indicant que els arguments serveixen per la presència independentista en ambdues cambres: les funcions que té atribuïdes actualment són semblants a les funcions del diputats, però hi són

Felipe García i García

Núm. 3 de la llista pel Senat de la coalició ERC-Rcat-Catalunya Sí

especials la iniciativa de la consideració de la necessitat que l'Estat harmonitzi lleis autonòmiques o la potestat exclusiva d'autoritzar al Govern a intervenir en les comunitats autònomes. Els independentistes hem de ser-hi presents.

Hem de participar en tots els òrgans de poder amb vot i veu de l'Estat Espanyol perquè ha de ser palesa en les institucions polítiques d'Espanya, en els llibres i actes de sessions de les dues cambres legislatives, la nostra més contundent repulsa i condemna de tot allò que pugui arribar a tenir rang de llei en contra dels nostres legítims interessos com a poble; perquè hem de fer servir les tribunes de les "Cortes Españolas" com a escenari on fer visible la unitat dels independentistes catalans davant l'espoli a què ens sotmeten tot i exigint la nostra llibertat; perquè hem de demostrar als independentistes de cor però no de vot que la independència és la millor manera de defensar el nostre futur i sàpiguen, doncs, actuar conseqüentment en les nostres properes eleccions al 2014 (300 anys després), donant pas a una nova Catalunya, a una nova política; perquè d'ara en endavant, Catalunya és l'important.

El futur de Lleida i el futur dels lleidatans

Maria Roca i Lloreta

Aposto per aquesta coalició perquè és el principi del camí cap a la independència de Catalunya.

L'esforç, el treball, la dedicació de l'acció política de Reagrupament, ara en coalició amb Esquerra per a les properes eleccions al Congrés i al Senat espanyols han de prioritzar la defensa dels interessos de la gent de Catalunya i, en el meu cas, de la gent de Lleida.

Perquè només te sentit si darrera hi ha, ben present, el benestar i el reconeixement dels interessos catalans.

La seriositat i la coherència han de ser els dos pilars on s'ha de recolzar el treball en les cambres espanyoles, per fer ben evident davant els catalans i la comunitat internacional que l'independentisme és capaç d'oferir un full de ruta creïble per aconseguir un Estat per als catalans, perquè només si tenim estructures d'estat i som independents anirem endavant.

Com a professional del món sanitari, visc amb preocupació la deriva que està prenent la sanitat catalana, aplicant-hi retallades inassolibles, que afecten tant els professionals, com els usuaris.

Cal racionalitzar la gestió sanitària, menys càrrecs i assessors i més base treballadora.

No es pot demanar als professionals i als usuaris que paguin el dèficit que han creat governs irresponsables amb polítiques de barra lliure i estructures ineficaces.

A Catalunya tenim un bon sistema sanitari públic i uns bons professionals.

És una prioritat mantenir-ne l'eficàcia i el bon funcionament pel bé de Catalunya en general i de la gent de Lleida en particular.

Al sud del Principat també volem la independència

Jordi Gomis Ollé

Des que el 21 d'agost de 1464, l'exèrcit del rei castellà Joan II va saquejar Alcover durant cinc dies i va penjar el consistori rebel en una muntanya veïna, deixant els cossos exposats una llarga temporada, la gent del Camp de Tarragona sabem com les gasta i quin és l'estil de govern castellà: imperialista i sense tenir en compte l'opinió del poble.

Això continua avui dia, certament no es penja gent a la forca, però patim un espoli econòmic brutal, tenim un aeroport amb el qual no podem competir perquè no tenim cap poder de decisió, no tenim connexió digna amb Barcelona o amb les Terres de l'Ebre que no passin per pagar un peatge, ens falta el tren de mercaderies que faciliti l'exportació cap al nord de totes les nostres manufactures, per ser més competitius. Tenim el 40% dels reactors nuclears que hi ha a l'Estat espanyol, i mentrestant ens amenacen contínuament amb transvasaments del tot irracionals de 800 km o cementiris nuclears per desar tots els residus nuclears espanyols a Catalunya. En definitiva, les comarques de Tarragona estem patint els efectes perniciosos de pertànyer a l'Estat espanyol.

Les possibilitats de creixement econòmic de les nostres comarques en l'entorn d'una Catalunya independent es multiplicarien. L'equilibri que tenim entre la indústria, el turisme i la producció agrícola, lligada a la indústria agroalimentària, fa que el nostre territori podria arribar ràpidament a la plena ocupació després de la independència.

Una vegada més tenim el repte

Imma Prat

Una vegada més tenim l'ocasió i el repte de manifestar d'una manera pràctica i eficaç el nostre desig d'independència per Catalunya. El proper 20 de Novembre estem convocats a votar, i encara que, a passos petits, sembla que anem avançant. Per fi s'ha obtingut una coalició de dos partits que comparteixen la mateixa il·lusió: l'alliberament del nostre país. Res no és fàcil ni planer. Per arribar a poder sumar s'han hagut de fer renúncies i potser escoltar coses que no ens agrada sentir, però el primer és el primer i el que compta hores d'ara es el fi que ens uneix, la independència. No és hora de personalismes, ni de buscar profits per als nostres partits, és l'hora d'anar junts per tenir més força i agermanar el que sembla que en manifestacions populars la gent ha demostrat. Ara ja no calen més votacions no vinculants, ni marxes amb banderes: ara és l'hora de la veritat, de votar conseqüentment, amb valentia, sense complexos ni pors. No escoltant les amenaces més o menys clares o els desastres que alguns pronostiquen. Ens hem fet grans, hem madurat, i per tant som capaços d'organitzar el nostre país de manera eficient, ordenada i moderna.

La classe política també s'ha d'adequar i deixar els vicis que tan mal han fet i segueixen fent de cara al poble. S'ha de procurar que el sistema democràtic també es modernitzi, s'han d'acabar les llistes tancades que només beneficien l'estatus d'uns quants. Hem de fer participis a tots els votants i fer sentir la responsabilitat de cada un de nosaltres envers Catalunya, a l'hora d'anar a votar. Hem sospirat molts anys per tenir democràcia i ara la podem exercir. La política la fem tots, i cada un de nosaltres és responsable del seu vot, i, si després de tot les coses no surten com volem, tornar-ho a intentar, sempre amb joc net i a les urnes..